

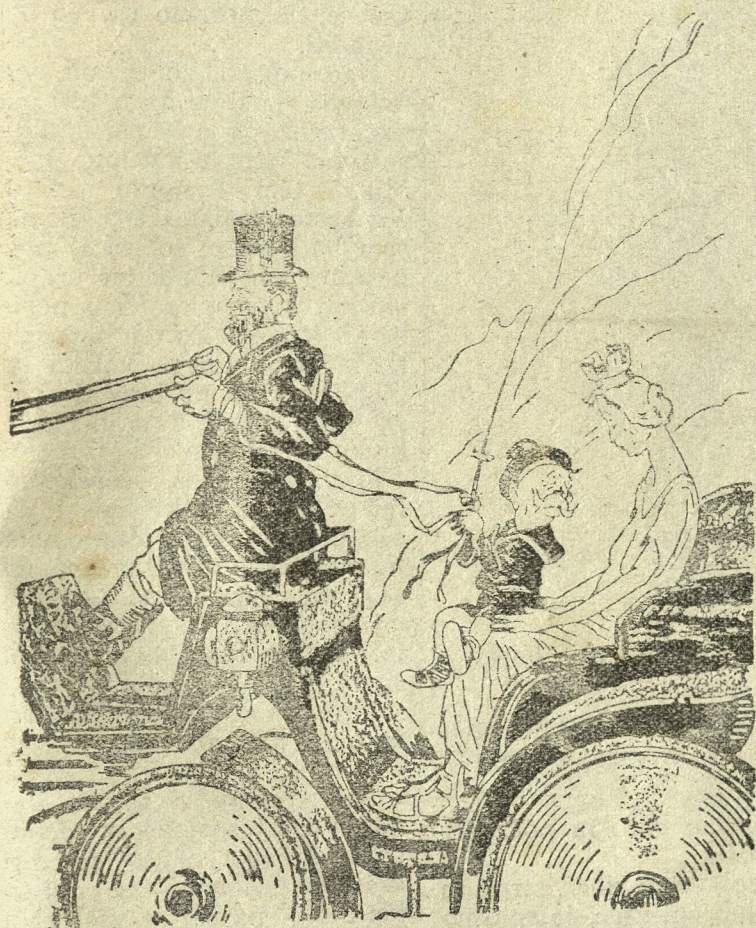
Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgovorni urednik France Bevč — Cena glasom: 1 millimeter visočine v širini enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, osmrtnice, vaba, naznanila itd., vrsta 1 L. — 15 inozemstvo L. — Za Celoletna naročnina 22.50 L.

Leto III.

GORICA, dne 10. oktobra 1924

št. 29.

Včasih vleče prvi voz - včasih vleče spet ga drugi.

Včasi vleče prvi voz,
včasi vleče spet ga drugi,
kdor junak je — je junak,
saj po lastni ni zaslugi.

Le pomisli, dragi bralec,
le pritisni prst na čelo,
kmalu bodeš vse razumel,
se bo svitati ti jelo.

Ni vselej gospod bil tisti,
ki se po kočijah vozi,
naj bo luknja od šivanke,
že prerine vrag se skozi.

Če so konji trmoglavi,
kočijaž je buča zvita,
pelje kamor sam le hoče,
kamor hoče misel skrita.

Glejte prvi voz uprežen,
vozi stari ga de Fackta,
bil je mož brez energije,
dasi ni bil prav brez takta.

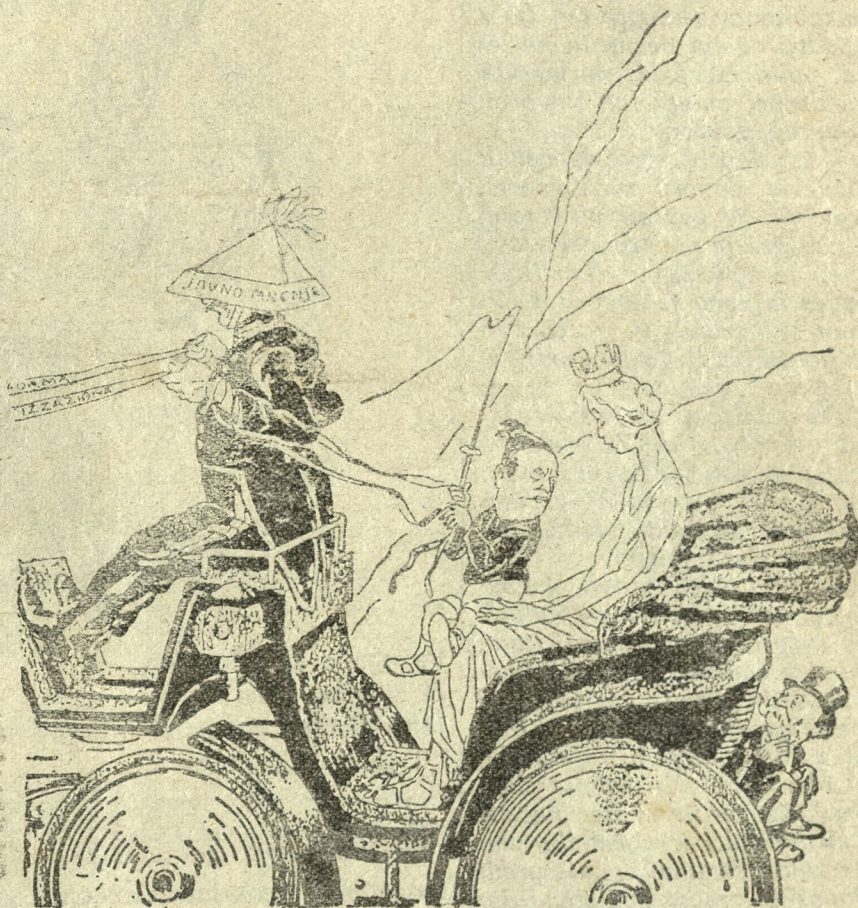
Mislil je, da on le vlada,
in da vozi, kamor hoče.
Misel smešna, misel drzna.
Človek naj nad njo se zjoče?

Bil de Facta je igrača
v rokah hrusta kočijaža:
Kjer le hoče ta se ustavi,
kamor hoče ga prevaža.

Negovanec, mali Facta,
se je smejal na kolenih,
vladati, to res igrača
tristo vragov je zelenih.

Vse na svetu se obrača,
vse po stokrat se obrne
kar poprej je bilo belo
je postalo barve črne.

Kočijaž nič več ne vozi,
zdaj je zlezl na kolena,
zdaj gospodje, pasja noga,
to pač šala ni nobena.

On zažvižga iskrim konjem,
in pocuka za stremenca,
vse previdno, da ne pade
preveč naglo raz kolenca.

Domišljuje si, da vozi
kot sam hoče voz državni.
Se ne čudi, saj motili
so se vsi možje že slavni.

A na kozlu, glej ga vraga,
tam sedi nekdo, presneto;
»Javno mnenje,« to ga vozi,
kot se zljubi mu, prokletu!

Res se smeje na kolencu,
res je da je tesno v duši,
javno mnenje se ne mení,
javno mnenje zgradbo ruši.

Javno mnenje so stopnice,
enkrat leze človek gori,
potlej vrže ga na zemljo
in pokoplje pod tovari.

Bodi ti še tak mogočnik,
ta ne vpraša te kanolja,
enkrat dvigne te v nebesa,
drugič v prahu te povalja.

Le kdor zna požreti vsako
vzame tudi to za silo,
mislí si, se vse obrača,
se še to bo obrnilo.

Javno mnenje se spreminja,
morda na kolena pade,
potlej spet tja spred na kozla
brž povišam svoje nade.

Če pa ne bo izpremembe,
in me vozi v vrazji kotel,
bom dejal: »Saj to je pravo,
eh, saj to sem ravno hotel!«

Kdor politik je in zvitež
že na kak način obrne,
sladke naredi obraze,
ako sede kam na trne.

Gorica, 10. oktobra.

Pri nas je vedno doma veselje. Zdaj eno, zdaj drugo. Jedva je pretekel čas, ko smo izobešali zastave vsaki dve uri, ko smo neprestano zapirali prodajalne in praznovali. Sva ka sila do vremena. Tudi svečanosti so minile. Zdaj smo že prepričani, kje da smo. Od kar smo dobili vojno odškodnino po hrbtu, mislimo bolj resno. Tako resno, da še vina ne moremo prodati. Tako prokleta resno, da še dela in zasluzka ne dobimo na domači zemlji.

Toda enega imamo pri nas v obilici. Ne samo davkov, preklicov, odredb, nameščenj, persekucij, aretacij itd., ampak shodov, kongresov, političnih kriz na desno in na levo, političnih kriz na levo in na desno, potem pa govorov govorov, govorov.

Vsak dan beremo: Načelnik vlade je govoril v Piacenzi, načelnik je govoril v Veroni, Mussolini je govoril v Padovi, duca je govoril v Benetkah, vodja fašizma je govoril v Milanu, v Florenci, v Anconi in še bogvekje. In to je ena in ista oseba.

Liberalci zborujejo v Livornu, on pa govori. Liberalci se izrečejo proti vladi, on govori. V Livornu glasuje 23.000 članov proti politiki vlade, on, sarj pa glasuje proti.

Čuk na palci gotovo ni liberallec, ker se zanj ne spodobi, da bi privzemal slabosti ljudi, vendar smatra, da imajo liberalci čisto prav, če varujejo svoja načela. Čuk na palci tudi ni z Mussolinijem v sorodu, vendar ima Mussolini čisto prav, če varuje svoja načela. Čuk na palci je načelniku vlade sploh svetoval, naj uredi današnje precej zapletene domače razmere sledeče:

Prvič: Vlada naj, če mogoče sporazumno z vsemi strankami, tudi z opozicijo in naj dokaže, da je vsa država enotne misli in enotnega duha.

Drugič: Če opozicija noče ponujane oljčne vejice, naj vlada z liberalci in naj dokaže enotno voljo državljanov.

Tretjič: Če se liberalci snujejo, naj s fašisti dokaže enotno voljo in dušo italijanskega naroda.

Četrti: Če se fašisti uprejo, naj se požvižga še na te in naj sam, osebno dokaže enotno voljo celega naroda.

Petič: On ne bo nikoli zapuščil vrat za seboj, ker jih nikoli ne misli odpreti in iti.

Kdor misli drugače, je sovražnik domovine.

Oni gospodje, ki popravljajo ustavo, se bodo vpirali izključno na te točke. Cavour

je že nanje čisto pozabil. Zato se ga izžene iz države. (Revež je že davno umrl.)

En sam Bog, en sam cesar! je dejal Napoleon. En sam bog — načelnik vlade! pravi duca.

Iz vsega teda se vidi, da položaj v državi ni zapleten. Še bolj jasen nikoli ni bil. Kardinalne točke so rešene, vse je rešeno.

Zato se je treba zahvaliti Čuku na palci. Bajé je že predlagan v odlikovanje. Saj je tudi pošteno zaslužil.

Druga zanimivost pri nas so šole. Idrijska gimnazija se je razlezla proti Vidmu in bo kmalu podobna ničli. Ne vevemo, čemu naši fantje nimajo gimnazije v Padovi? Ali pa

v Kalabriji? Med dudelsaki?

Učiteljske v Tolminu se baje preseleli v Gradiško? Najbolj se človek zameri gospodom, če jim očita, da hodijo pota Avstrije. In vendar jo posnema jo. Hoté ali nehoté. Iz tega se razvidi, da so vladajoče plasti po vsem svetu enake. Usedlina plavokrvega idiotizma, vzgojena pri pseh in konjih.

Rajna Avstrija je bila dala učiteljske v Koper. V bližino kaznilnice. Danes silijo ostanke istega učiteljsča v Gradiško. Tudi v bližino kaznilnice. Sorodnost je res velika, zakaj bi je ne registrirali. Zakaj ne prestavijo učiteljsča v Oglej? Ali v Tripolis? Tem dalje, tem bolje. Domovina je povsodi.

Čuk na palci.

Kdo vé kaj?

Pa ugani, če si moder, če si velik učenjak, je pred tabo cvetje stvarstva, ali pa je kak možak?

Če uganeš, tiho bodi, ali, Čuku le povej, če pa ni ti do molčanja, dobro zavaruj se prej!

Dvoumen dežnik.

Dogodek z mokrim začetkom in suhim koncem.

Bil je eden naših najlepših poletnih dni, — vsi udje so mi drgetali v mrzlih sobah —; ogrnem se z lahkim »poletnim kožuhom« in stopim na ulico.

Saj sem že zgoraj povedal, da je bil krasen poletni dan — začelo je torej tudi takoj deževati.

Že dalje časa ne nosim s seboj dežnika, prvič, ker ga sploh nimam, drugič — zakaj dobé se tudi taki ljudje, katerih ne zadovolji tudi najtlačnejši izgovor — in drugič, ker nisem nič kaj rad sluga svojega dežnika, ki hoče, da bi ga nosil s seboj, če je le količkaj slabo vreme. Brž ko bodo iznašli tak dežnik, ki bo ob slabem vremenu mene nosil, si ga bom seveda takoj tudi jaz nabavil.

Začelo je liti kot iz škafa tako, da sem bil prisiljen sto-

piti v neko vežo in počakati, da se izlije.

Da so dež in vihar, strela in blisk ljubezni vseč, je splošno znana stvar.

Stal sem na vratih in zrl proti nebu, kajti žalibog človek o brača le tedaj oči proti nebu, ko mu žuga nevihta in vihar. Kar zapazim na poti med menoj in nebom okno, vis á vis, in na oknu — oh, na oknu! — Sedaj misli bravec gotovo, da bom rekel: in na oknu žensko stvarico i. t. d.; ali ni res, da tako misliš, bravec?

No, saj imaš tudi prav: in na oknu žensko stvarico. Žensko bitje, pa kako naj ga opišem? Ljubi bravec, naslikaj si jo sam, kakor se ti zdi najbolje, jaz sem z vsem zadovoljen. Kakor si jo narišeš, takšna naj bo!

Sedela je ob oknu in — čitala. — Ne! Zalivala je cvetice. — Ne! Poigravala se je s slavčkom! — Ne! Toda nočem te varati. V tem trenutku sem hi-

storik in ne romantik. Podajam torej zgodovinsko resnico. Sedela je ob oknu in šivala. Jaz sem gledal gori, oni doli, in prav »fletno« je bilo: gledala sva se, ljubila sva se in prisegala sva si večno zvestobo.

Oh pa okno in okenska šipa! Ta kleta šipa mi je bila v napoje. Človek naj nikdar ne zaupa okenski šipi, zakaj deklica za šipo je čisto drugo bitje kot brez nje. Steklarji so napravili v življenju največje slepilo. Deklica, ki stoji za oknom najbolj vara mladi svet. Zatorej: prima regula iuris est: Ne zaljubi se, dokler ni odprla okna.

Odprla je okno. Oh, kaka lepota! Bila je tako lepa, kakor kakor, glej moje zbrane in nezbrane spise na strani 17, 39, 67, 120, 304, 506 in tako dalje in si izberi kak primer, gospoda plača za to, kakor hoče!

Pogledala je proti nebu in nato name. Saj sem jaz tudi njeno nebo. Nato je zopet zaprla okno. Čemu pa ga je zopet zaprla? Ker je deževalo! Saj res! Bravec sedaj takoj vse vé, ne moremo ga več iznenaditi.

Nato pogleda zopet doli, nenadoma skoči na noge, hiti o okna proč, pa le za par minut, se zopet vrne in nalahno smehlja. V tem trenutku prihiti čez cesto »krilata« Iris, ali da sem bolj jasen, sobarica, pri nese mi lep dežnik ter pravi: »Milostiva gospica Vam pošilja tu dežnik.« Po teh besedah takoj izgine, jaz pa kličem za njo: »Čast mi bo izročiti gospodični dežnik z mojo najiskrenejšo zahvalo.«

Reci, kar hočeš, ženske so ljubeznejše kakor moški, da celo bolj kakor jaz. Znajo nam tako prijazno nuditi priliko, da se z njimi seznanimo. Da smo mi gospodarji stvarstva pravi jo. Pravi tepci v stvarstvu smo.

Drugega dne, bilo je baš dan nato, — krasno vreme je bilo — sem šel k njej.

Kaka razlika včeraj in danes. Včeraj sem šel v dežju brez dežnika, danes pa pri krasnem solncu — z dežnikom. No, pa saj se vsak dan dogaja mnogo takih pomenljivih nasprotij.

Šel sem gori, pritisnil srce na vrata, — potrkalo je. »No, tri!« zakliče nežen glas in stopim v sobo. Sedela je pri oknu, jaz se ji približam s poročtvom ljubezni — z dežnikom v rokah.

»Gospodična«, jo nagovorim in takoj popravim: »Blaga gospodična, kako srečen je oni, ki se more po viharnem življenju in po črnih nevihtah našega tavanja zateči na srečno solnčno teraso občutljivega ženskega srca.

Tu sem počakal, da bi videl učinek svojega sijajnega uvoda. Ali zastonj sem čakal. Moja krasotica je ostala hladna, osorna, nedostopna. Ta njena hinavščina me je vznevoljila. — Poslala mi je dežnik, tako oblastno mi je s tem zaukazala: »Vrni se zopet z njim k

meni!« — zdaj pa se z menoj očitno norca dela.

Poskusil sem še enkrat svojo spretnost, toda vse zaman. Hladno mi je odgovorila: »Le po vas prosim, ne nadlegujte me!«

To je bilo pa že odveč. Posil sem oproščenja za svojo predrznost z ljubeznivimi in strastnimi besedami in šel sem tako daleč, da sem ji rekel: »Dobrohotnost, da ste mi poslali dežnik, sem imel za osrečujoče povabilo, da se Vam smem predstaviti.«

Skočila je na noge, plemenita rdečica je zalila njen nežni obraz, in mi dejala: »Ti ti možka domišljavost, ti! Vedite torej, Vaš pogled in Vaša bližina mi je bila tako neznosna, tako neskončno nasprotna, da sem sklenila poslati Vam raje dežnik, samo da se Vas čim prej odkrižam!«

Da sem pri teh besedah proketo spačil obraz, mi boš lahko verjel, toda še enkrat sem zbral vso svojo ironijo in dejal: »Toda, milostiva gospica, kaj Vas je vendar gnalo, da ste ostali na oknu, vis á vis, če sem Vam bil tako strašno zopern?«

Prezirljivo me je premerila in smehljaje se dejala: »Kaj pa če bi bila pričakovala svojega pravega ljubljence? Priporočam se Vam!«

Napravil sem »rechtsum« in odšel z dolgim nosom, ko sem odložil usodni dežnik na mizo.

Nato sem spisal to poučno zgodbo v svojo lastno očitno pokoro in kot moralni vzgled za domišljavost in samoljubnost vsega možkega sveta.

KOMPLICIRANO.

»Zakaj je tvoja žena tako jezna?«

»Prvo se je jezila nad deklo, nato se je jezila nad menoj, ker se jaz nisem jezil nad deklo in zdaj se jezi sama nad sabo, ker sem se jaz jezil nad njo, da se je ona jezila nad deklo.«

SMOLA.

»Pomisli našo zadrego. Včeraj je v operi prvi tenor že v drugem dejanju izgubil svoj glas.«

»To je še malo. V drami je prvi ljubimec že v začetku prvega dejanja izgubil glavo.«

DNEVI PO POROKI.

»Ah, dragi, meni je po kuhanju vedno tako slabo.«

»Meni pa po jedi, draga moja.«

DOBER ODGOVOR.

Gospa (pisatelj): »Jaz sem vaš novi roman, ki obravnava nraavnost, brala. Ali se ne sramujete kaj takega pisati?«

Pisatelj: »Ali se Vi ne sramujete, da kaj takega berete?«

KENTAURI.

»Oče, ali so bile res včasih take živali, ki so bile pol človek in pol konj?«

»To je mogoče. Jaz sem poznal človeka, ki je bil pol osel in pol kamela.«

Uglednemu upravništvu Edinosti

v

Trstu.

V odgovor na oglas v Vašem cenjenem listu z dne 23. sept. t. l. št. 228: »Tri mladenke želijo pismenega znanja s tremi gospodi, ki bi imele veselje prestopiti v *boljše življenje*« Vas podpisani trije fantje vljudno prosijo, da objavite naslednjo

Izjavo:

Iz dejstva, da se Vi, spoštovane tri mladenke, omejujete edinole na pismeno znanje, da ne ponujate in ne zahtevate

slik, smemo sklepati, da Vam ni stalo do zunanosti. Prav tako! — »Kaj pomaga lepo lice, če je irdirbano srce!« — Tudi ne jemljete v misli eno in drugostranskih premoženjskih razmer. Tudi dobro! Vsaj nas tolaži nemški pesnik Schiller: »Še v najmanjši koči je prostora, če sta dva ljubezni nora.« — To vse bi nam bilo še nekam prav. A naravnost obupno je, ko obetate kar vnaprej, da nas spravite v *boljše življenje*. Hvala lepa, tam nam se vsem trem za enkrat še prav nič ne mudi. Zato ostanem še nadalje »le dig in fraj« mi trije fantje od fare:

Arturo, Stanko, Vladko, m. p.

Kaj pa čakajo ti gopodje?

»Kaj pa čakajo ti gopodje na občinski meji že cel teden.«

»Novega komisarja, ki so ga imenovali namesto odstavljene župana. Komisar pa tega ne more najti, ker je ta po zasedbi že petkrat ime spremenil. «Na vseh zemljevidih ga ni.«

TUROPOLICI.

Med Savo in Kolpo, to je med Zagrebom, Karlovcem in Siskom, se razprostira rodovito Turovo polje ali okrajšano: Turopolje. Znamenita je tam konjereja. Turopoljski konji so nizki, toda plemenite pasme, hitri in gibčni. Prebivalci so bili dobri kmetje, dokler so živeli v zadrugah. Ko pa so se združili, so pri tem po večini zapravdali svoje lepe grunte. Turopoljci nosijo široke platenene »bregče« brez žepov, pa si pomagajo z velikimi kožnatimi torbami, v katerih nosijo tobak, pipo, kruh, sir, čebulo, špeh, rožnivenec, denar, sodnijske spise, steklenico slivovke itd. Na ozkokrajnem črnem klobučku imajo umetne, pisane cvetice, in brez torbe in takega klobučka si ne moremo

misлити pravega Turopoljca; videl sem popolnoma nage pastirje, a nobenega ne brez torbe in klobučka na glavi. Zato pravijo hudomušneži, da pravi Turopoljec pride na svet s torbo in klobukom, česar pa jaz kratkomalo ne verujem. Da ne pozabim povedati: Turopoljci se malodane vsi ponašajo s — plemstvom, ki jim ga je podarila cesarica Marija Terezija. — V Veliki Gorici, dobri dve uri hoda od Zagreba, imajo tudi svoj grad, kjer biva njihov presvetli »komeš«, ki vodi vse njihove stanovske zadeve. Tam imajo shode, na katerih svojemu komešu navdušeno kličejo »levájt, levájt!« kot so oni pristo pohrvatili latinski »VIVAT!« — Vsak hišni starešina nosi v torbi poleg gori naštetih potrebnih stvari še diplom, ki na izvirni

oslovski koži priča o plemenitem rojstvu torbarja. Ko so ti plemenitaši obubožali, so šli s torbo za kruhom. Poznal sem barona Gušića, ki je vozil enovprešen poštni voziček s postaje do Velike Gorice in ki je prav rad sprejemal »patakone« napitnine ali pa konček smodke... Neki dunajski bogatašgizdalin mu je ponujal pred 30 leti kar 2000 goldinarjev, da bi ga baron Gušić posinil in da bi tako še gizdalin postal baron. Pa Gušić ni hotel, ker se je bal, da bi ga Dunajčan — mater mu njegovo — opeharil za njegovo baronijo v zamazani torbi. V Kosnici, kjer sem poučeval graščakovega sina, sta služila dva brata pl. Pavlekovuč za navadna hlapca in sta se celo pri kidanju gnoja ponašala s svojim plemstvom... Turopoljci poznajo samo štiri narodnosti: Hrvate, Madžare, Kranjce, to je ljudi, ki živijo preko Sotle in Švabe, mater njim njihovo švabsko! — ki stanujejo nekje daleč tam za Dunajem. Prave plementaše pa imajo po njihovem prepričanju edinole Hrvatje in Madžari. To sem moral omeniti za lažje razumevanje naslednje resnične anekdote.

Neko nedeljo popoldne so se hladili kosniški »plementaši« na hrastovih hlodih pod velikim košatim orehom. Bregče so potegnili visoko nad neoprana kolena, v torbah je bilo, kar so potrebovali za pomenek, zlasti tobaka in požirek slivovke. Razpravljali so o nezaslišanem škandalu: eden izmed omenjenih grajskih hlapcev se je ženil z mlado vdovo iz neplemenite hiše. »Res, da priženi grunt, hišo in pet glav živine in da postane svoj gospodar«, omeni eden, »ali da živi še njegov oče, on gotovo ne bi privolil v tako »mesalijanso«, mater mu!« Potem so ugotovili, da se žali bog množijo taki slučaji, pa je pogovor nanesel na plemstvo vobče: »Gospon plebanoš (župnik) so plementaš, gospon učitelj, občinski načelnik istotako; poštar, mater mu njegovo, je Kranjec, špan (oskrbnik) tudi«, modruje drugi. »A Bog zna, ali je naš graščak plementaš?« — »Jaz bi dejal, da je«, trdi nekdo, »vsaj mu pravijo baron!« — »A si li videl njegovo »kožo« in grb, kakor ju mi nosimo v torbah?« — »Kako bi mogel to videti?« — »Morda je kupil baronstvo, kot ga je od Gušića hotel kupiti oni prokleti Bečlija (Dunajčan), mater mu njegovo kranjsko!« — »Da, da, samo mi Horvati imamo pravo plemstvo kot je bil naš slavni ban Jelačić, ki je bil celo — grof!« — »Pa naš sedanji ban Hedervar (Khuen = Héderváry) je tudi grof!« — »Res, da je grof, ali on drži z Madžari, mater mu...!« — »Bog zna, je li naš kralj — plementaš?« — »Jaz bi dejal, da je: on zapoveduje vojski, kuje denar, ima eno hišo na Dunaju, eno v Pešti... «Jaz pa velim«, se odreže najstarejši, »da naš

stari kralj Franjo Josip ni ple-
mentaš, em (ker) ti je on *kran-*
jec, mater mu njegovo!«...

(Že pokojnemu svojemu
profesorju dr. Fr. Celestinu
sem pred toliko leti obetal, da
spišem zbirko »Turopoljske
priče«, pa sem začel s to prvo
šele danes. — i. —

Moj rdeči nos.

(Govor v veseli družbi).

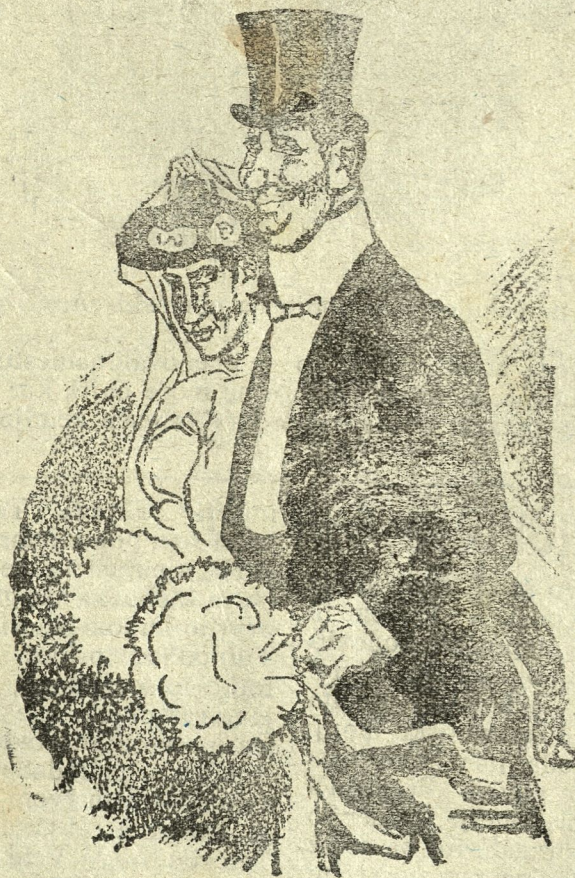
Pri tem našem veselju o-
mizju se je nekdo obregnil in
spoteknil ob moj — nos in
zlobno omenil, da dobiva rtič
mojega sicer duhovitega obra-
za gotove nežne barve, ki glas-
no in jasno pričajo, da je nje-
gov občespoštovani lastnik po-
tegnil že dosti kvartinčkov v
tej staroslavni Mandriji in
drugod tudi, hvala Bogu! —
Proti barvi in proti vzroku
pomladanskega razcvitanja
svojega (ali mojega?) nosu
moram odločno ugovarjati, ker
Vas vse skupaj in vsakega po-
sebej to prav nič ne briga, kot
se tudi jaz ne brigam za to, a-
ko nosite Vi, velespoštovane
gospe in gospodične, bluze in
klobuke bele, plave, rdeče ali
vijoličaste barve. Nadalje mo-
ram ugotoviti, da je Vaše
splošno poznavanje estetike
barv jako pomanjkljivo: kdo
se n. pr. spotika nad noskom
novorojenega fantka, ki ima
ličee rdeče in nosek tudi, zla-
sti kader je žejen, namreč fan-
tek? Pa tudi ko se napije mle-
ka, prosim: mleka!, ostane o-
troku nosek še nekoliko mese-
cev lepo — rdeč. To sem jaz
z velikim zadovoljstvom opa-
žal pri Vojmirovem Francelju,
pri Poldetovem Jošku in pri
drugih tudi. Tedaj ni neob-
hodno potrebno, da postane
nos rdeč edinole od vina, kot
sem to ravnokar nepobitno do-
kazal. V obrano svojega nosu
pa moram podčrtati tudi dej-
stvo, da človek ne dobiva rde-
čega nosu od — »mačkinih
solz«, temveč, ako ga že dobi
od dobrega vina, je potrebno
lepo število kvartinčkov, da
pustijo sled nežnordeči barvi.
Prosim! Moj prijatelj dr. Si-
monič mi je dejal pred 25. leti,
ko sem ga zadnjič vprašal za
njegov zdravniški svet — bil
sem takrat še mlajši in še zalj-
ši kot danes — da smem brez
škode za svoje ljubo junaško
zdravje piti na dan 4—5 kvar-
tinčkov. Jaz sem se vse do da-
nes držal modrega zdravniko-
vega nasveta in zadnje število
ke in se bom držal tega recep-
ta še prihodnjih 40 let, potem
pa — abédne več, ker od ta-
krat naprej bom živel v strogi
dijeti. V teh preteklih 25. letih
je tedaj po zdravnikovih pred-
pisih poteklo po mojem nevs-
skem grlu vsaj 45.625 četrtink.
Ker sem včasih v veseli družbi
kaj malega dodal, jih štejem
okroglo na 50.000 al na 125
hektolitrov. Po današnji Loj-
zetovi pretirani ceni predstavl-
ja nežna barva mojega nosu
vrednost 50.000 lir... Pomislite
si tedaj, koliko me je stal ta
zdravniški recept! — Pa to še
ni vse! Na tešče ne pijem kot

kavo, vino pa šele od kosila
naprej. Nu, ob nedeljah, ko je
lovostaja ali pa tako vreme,
da ni moči ne na Koševnik, ne
na Črni vrh, na Medvedje br-
do pa že celo ne, se shajamo
tupatam pred kosilom v na-
šem klubu. Likerjev in podob-
nih žganih pijač pa ne pijem
nikoli. Kaj naj naročim pri
Pavlici (oziroma Paul'ci po
mandrijskem pravopisu?) —
Četrtnko vina, seve. Toda na
tisto kavo s cikorijo se ne pri-
leže vino! Moram pojesti prej
za liro šunke ali kaj podobne-
ga, ker na občno žalost Paul'ca
ne zna kuhati ne goljaža ne
trip. — Da opoldne tekne od-
merjenega pol litrčka, mora
biti kosilo dobro; a vse to sta-
ne z večerjo vred za mene sa-
mega narmanj 8 lir dnevno,
ali pa v 25. letih celih 73.000
lir. Prištejte ta znesek k gor-
njemu, pa boste videli, kako
dragi časi da so! — Pravično
je tedaj, da zahtevam spošto-
vanje in rešpekt pred »roč'ca-
mi, ki so cvet pognale« na mo-
jem nosu, ker v resnici niso
tako poceni kot so tisti šopki,
ki jih Vi, gospe in gospodične,
dobivate za god. Poleg tega
imajo to prednost, da se tako
»rahlo cvetje ne ospé čez noč.«
— Gotovo Vam je znana lepa
narodna pesem, kjer turška
mati priporoča mladi Bredi:
»Če boš pila vinčece rdeče,
boš imela lice bolj cveteče.«
Seve, ličeece rdeče, ako baš pri-
haja od vinčeca rdečega, Vam
ugaja, spoštovane gospe in

gospodične, tak nos pa ne?
Da, da, ta lepa rdeča barva na
licu! Videl sem včasih, da si
ga ena ali druga nadrgne z ma-
lim robcem, da pride rdeča kri
na nežno lice; ako to ne poma-
ga, si napraši ali celo namaže
take barve na desno in levo
plaf dražestnega lica, a baš na
sredi, na nosu. Vam pa taka
barva ne ugaja! Kolikokrat si
grize ta in ona Evina hči kipe-
če ustnice, da so potem še lep-
še in bolj užitne, predvsem pa
— rdeče! Tedaj tudi tu Vam
ugaja rdeča barva, prst višje
pa ne! Kje je estetika in logi-
ka?! Ako dobi gospa ali gos-
podična rdeče oči, kar se nam
čisto naravno zdi pri lepih, bel-
lih, nedolžnih kuncih, gre ta-
koj k dr. Malji, da ji zapiše
sredstvo proti rdečim očem, ki
se zdi tako lepa na licu in na
ustnicah. Srečna je tudi, ako
so njeni lasje črni ko vran na
snegu, ako so črne njene oči,
žareče kot oglje, lepo obdane
s črnimi obrvmi in trepalnica-
mi, srečna je, ako so njene oči
rjave kot jih ima Vidka, lepa
srnica v Perinovi ograji. (O
srnjaku, njenem hudobnem
tovarišu, pa za danes rajši ne
govorim!) Pomislite pa, da bi
jutri po naši veselici opazili,
da se je črnilo Vaših las, Va-
ših oči razplazilo po čelu, vra-
tu, po licu, nosu, po zobeh,
ušesih, po rokah, nohtih in
drugih vidnih delih Vaših te-
les! Liter vina stavim, da se ne
bi jutri pokazale niti v Rožni
ulici ali kako se še sicer zove!

— In tako je tudi z drugimi.
Lepi so Vaši griči, gosto zasa-
jeni z zelenimi smrekami, lepi
so ti zeleni travniki, še lepši
je bukov gozd, ko ozeleni tam
gori na Špičastem vrhu, ko v
njem zapoje kukov'ca. Oj ti
zeleni gozd, kjer so Filip, Voj-
mir in Polde naskakovali div-
jega petelina, baš ko je tako
ginljivo brusil in pel na veji, a
pomislite si, spoštovane gospe
in gospodične, ako bi prihod-
nja pomlad razlila ono bajno
zelenilo po Vaših licih, nosih,
očeh, po laseh, zobeh in očeh!
Vi bi bile še bolj jezne kot je
bila oni dan gospa Marija, ker
ji Srečko ni prinesel novega
klobuka z Dunaja, še bolj ne-
zadovoljne bi bile kot so oni
dve mladi in lepi gospe, ki
sta šla lani v daljne, daljne
kraje na božjo pot, pa še do
danes nista uslišani! Kobil-
cam pa se prav nič ne čudi-
mo, da so zelene; celo jedo jih
n. pr. jerebice, kosi, kokoši...
Vidite, takisto je tudi z drugi-
mi barvami, ki so po našem
pokvarjenem okusu lepe same
po sebi, vsaka na svojem me-
stu in v nekem gotovem skla-
du. Videl pa sem med drugimi
modernimi umetninami kon-
nja, ki je imel vijoličasto gri-
vo, zelene noge, žolt rep, ze-
len gobec itd. — Ako je taka
mešanica najbolj različnih
barv na enem samem konju
po futurističnih, impresijoni-
stičnih in podobnih načelih do-
voljena in lepa, zakaj ne bi bil
rdeč nos sredi rdečega lica
nad istotakimi ustnicami tudi
lep?? — Naposled stavim še
pol litra, da bi tudi s svojim
rdečim nosom dobil ženo v
zakon, ako bi namreč hotel.
— i. —

Iz dnevnika izgubljenega človeka.

Vedno hotel samec sem ostati,
in sovražiti ves ženski spol,
gospodinja, stara vdova Špela,
dala meni prav je bolj in bolj.

Pač na svetu ni bolj puste stvarce,
kot je bila Anka njena hči,
in brez slutnje zlé sem jo poprosil,
naj en gumb — gorjel! — prišije mi.

Biti moram res zabite glave,
nisem te nevarnosti spoznal,
gumba dva je pač prišla ona,
drugi jaz — sem kakor v brezno pal

Ah, ves v ognju Anko sem pobožal,
stara Špela v sobo je prišla,
stresla svoj je blagoslov nad naju,
v tem sva zaročenca že bila.

Dragil! Zdaj od mene se učite,
kak' najbolje se prišije »knof«,
vsak, kdorkoli, lahko »notri pade«,
naj bo kdo berač že, ali bogat grofl

PREPOZNO.

Gospodar: »Žal mi je, da
ste prišli pozno. Ravno so od-
nesli zajutrek.«

Obiskovalec: »Nič ne dé.
Bom pa počakal do kosila.«

NOBEL.

»Ali ste si moderno galerijo
že ogledali?«

»Ne. Mi hodimo vedno v lo-
že, nikoli na galerijo.«

PODJETEN.

Kupovalka: »Jaz bi rada lep
roman...«

Prodajalec knjig (zaljubl-
jen). »Kupila ali doživela, go-
spica?«

IZDAL GA JE.

Mati: »Otroci, pridni bodite.
Papa je danes zelo slabe
volje.«

Pepček: »To sem že zapazil.
Ko je prišel domov, je celo ku-
harico v roko vščipnil.«

VSAKA STVAR IMA DVE STRANI.

»Tega ne razumem, da si ta-
ko z lahkim srcem dovolil v
zakon svoji najljubši hčeri.«

»Res je, da dam najdražje,
kar imam prav, toda po drugi
strani sem zopet vesel, da sem
se izmed šestih hčera vsaj eno
iznebil.«

ZDRAVILO.

»Včasih, kadar govorim,
pričnem jecljati. Ali je kak-
šno zdravilo proti temu?«

»Molčati.«

Mnogo besed, malo kruha.

Mussolini se vozi po deželi in govori. Vsak dan trideset govorov. Radovedni smo samo, ali bodo ti govori na pare ali ne. Govori bi ne vzbudili tolike pozornosti, če ne bi bili polni lepih izrekov. Zadnjič je dejal Mussolini v Livorno: »Ali oljčno vejico ali meč?« Tako kot bi dejal: »Ali kruha ali vino?« Cigan bi dejal, da hoče oboje. Mussolini pa ponuja samo eno. Obojega ne da. Zdi se, da je manganelo, ki ga je svoječasno poslal na podstrešje, zopet zletel nazaj v pritličje. V podstrešju je poglala gorjača na enem koncu oljčno vejico. Mussolini zdej ponuja en konec ali drugi: Komu? Opoziciji? Za katero ceno? Za ubogati tako ali tako. Zlepa ali zgrda. Useeno. Predsedniku vlade sicer svetujejo, da naj pusti meč srednjeveškim vitezom, ki jim bolj pristaja, Mussolini pa si lepo misli, da beseda ni konj, če vstrahši je dobro, če pa ne vstrahši, pa tudi ne more biti slabše. Tisto eno ali drugo je bolj tako naravi kot besede dečka, ki se boji psa, pa mu reče: »Ti, sultan, če boš pustil mene na miru, tudi jaz tebi nič ne bom storil.« Čudno pa se zdi Čuku na palci, da se veliki možje igrajo »bav-bav.«

NAPOLEON IN GLASBA.

Demokritos pripoveduje: Mrki Napoleon je glasbo ljubil; glasu pa ni imel in vendar je rad brenčal marsejezo — francosko revolucijsko himno. Če je brnel Marlborougha, tedaj je vedel njegov komorni strežaj Constant takoj, da gremo v vojsko. Gotovo pa ni nikdar tako veselo pel kakor »zadovoljni milar.« kajti ta je bil z malim zadovoljen. Napoleon pa z vso Evropo ne. In tudi ta milar ni več rad pel, ko mu je bogat sosed dal denar, da ga ne bi s svojim petjem nadalje motil. Tak je pač človek: dokler ne ve, da ima malo, je zadovoljen, potem pa ne več.

DVOJEN C.

Komponist Heinrich Marschner se je trudil ob pultu z arizami, ki naj bi jih zvečer pela gostujoča primadonna. Ta je pa pri skušnji pela tako napačno, da so godbeniki postali popolnoma zmešani; zato je dal Marschner znamenje, naj nehajo, in se je obrnil k primadonni rekoč ji: »Gospodična, prosim lepo, zapojte Vaš C, da lahko uravnamo godala po njem.«

STENICE.

Gost: »Ali so v postelji stenice?«
Krcmar: Ni tako hudo. Oporoke radi tega ni treba narediti.

NI POTREBA VEČ.

»Vi ste hoteli včeraj zvečer bolniku brati moje pesmi?«
»Ni potreba; je tudi tako zapal.«

Dve ženitovanjski ponudbi.

I.
Mož, lep in izobražen ter mlad bi se srčno rad poročil z mlado lično rdečelično gospodično. Naj se prav natančno označi vsota, koliko bo znašala njena dota, in vrhu tega, to se umeva, preteklost brez madežna pač se ne zahteva.

II.
Mož ki je doživel tista leta, ko se od vojaštva prostost mu obeta, želi se seznaniti nato

poročiti z žensko, ki je dobre volje, čim prej tem bolje.

Starost in denar je postranska stvar: koš krompirja, pet kil riža, nekaj kurjega drobiža, štiri kile kave prave, pehar jaje in par piščancev, moke, da bo dosti žgancev, usnja tudi, kajpada, da ne bodeva bosa, slednjič pa še stanovanje, da prebivat greva vanje, slike svoje treba ni mi v ogled pošiljati, raje mesto nje imam tobaka finga kilogram.

Ponudbe pod lepa bodočnost, ako bode denar.

MODERNO DETE.

Gospa: »Ne res, Anica; teti je prinesla štoklja še enega brata; zdaj ste trije.«
Ančka: »Ali, to meni nič ne vgaja! Jaz sem odločno zato, da prihaja štoklja samo dvakrat v hišo.«

ŽDA TEGA NE 'ZVEJO MAMICA.

Kmetič pride v Posojilnico in izvleče iz nedrij oguljeno hranilno knjižico, da vzdigne obresti zadnjega leta. Prijazni uradnik mu pove, koliko da ima prejeti. Ko je zapisal vzdig v glavno knjigo, hoče to zabeležiti še v hranilno knjižico. »Ne, ne, prosim gospod, v knjižico pa ne pišite, da ne izve moja žena, da sem vzdignil obresti!«

GROF MATAČIČ IN NOTAR PATAČIČ.

Ker sem baš pripovedoval o Turopoljcih, naj povem še eno.

Grofi Matačiči so imeli in morda še imajo na Turovem polju velika posestva. V Sisku je imel svojo pisarno notar Patačić, ki je štel med svoje najboljše klijente grofa Matačiča. Nekoč je grof zopet potreboval notarja na neki komišiji in ga je povabil v svojo lepokočijo. Med vožnjo po cvečotčem Turovem polju se živahno razgovarjata in zgovorni notar pripomni, kako po-

dobni imeni da imata grof in on: grof Matačič in notar Patačič; razlika da je samo v eni črki. »Res je, gospod notar,« odgovori ošabni grof, »pri najinih imenih gre za eno edino črko, toda razlika je taka kot n. pr. Rim in R!t!« — Notar ni nikoli več spominjal grofa na sličnost njunih imen. — i. —

VABLJIVO.

Tujec: »Ali imate še kakšno sobo?«

Hotelir: »Nobene. Toda, počakajte! Morda ravno zdaj nekdo odide. Ga že slišim z bavljati.«

ZAMIŠLJEN.

Profesor (sreča svojega kolego): »Pomisli, jaz sem včeraj dobil dvojčke.«

Drugi profesor (zamišljen): »Tako? Tako? In si danes že zopet na nogah?«

SLABA REKLAMA.

Hotelir (gostu): »Stanovali boste pri nas zelo udobno in obedovali kot doma pri vaši gospe soprogi.«

Gost: »Hvala lepa! Si raje poiščem drug hotel.«

Pravijo

Pravijo, da letos se ni vršila vinska trgatav v Solkanu, ker mislijo prenesti za drugo leto v dvorano g. M. M.

Pravijo v Rihemberku, da so dekleta bolna na kopolcih, ker so na dan plesa ves čas slonela na ograji borjarja in da jih še zdaj srbijo pete tako, da se bojijo, da dobijo revmatizme. Naproša se Čuka, ki je dober spoznavalec ljudi; da dobi zdravniška, ki naj se bo klical: »Pojd' no sem, da te malo pož....«

Pravijo, da je postanjski Š.... Vel. Otoško K.... zelo opeharil, ter da so cerkvene miši v Vel. Otoku pokopalški zid in mrtvašnico zelo ogledale.

Pravijo, da znajo godci v Svetem pri Komnu, zaigrati poleg »žjovine« ce tudi ono staro narodno: »Tidli, tudli, pli pli pli; note nima pa miži.«

Pravijo, da bodo Trnovci volili Čuka na palci v ministerstvo za zabavo in kratek čas. Čuk bo mandat sprejel. To bo šele parlament!

Pravijo, da so trnovske gospodične otvorile tovarno klobukov, vzorci so na razpolago samo ob nedeljah.

Pravijo, da se seli v Trnovem neka sova, ki se je našopirila s sračjim perjem.

Pravijo v Trnovem, da bi bilo dobro, ako bi napravila Čitalnica dve vinski trgatvi, oziroma obenga bi bila ljubavna. To bi bilo nekaj za P.... Kako bi šlo pa z njenim P. om.... pa ne morem garantirati.

Pravijo, da so železniška dekleta iz St. Petra na Krasu šle na božjo pot k sv. Jeromanu s svojimi fanti. Najbolj so imele prednost Micke.

Pravijo, da Kolanska dekletca nosijo koč s seboj, ko gredo čakati hrasatovske pobe. Čuk vse vidi, Čuk vse ve, greha delat se ne sme.

Pravijo, da se na Janeževem brdu neko dekle jezi, ker ni šlo v svate pokojnemu R. T..

Pravijo, da odkar je L. uzel staro G. v Peklu, zmiraj poje tisto Vodnikovoi Ne hčere ne sina po meni ne bo, dovolj bo spominja, me kleli bojo.

Pravijo v Batah, da so na neki praznik pevc tako lepo peli, da so ljudje ušli iz cerkve, ker so se bali, da se ne zamaknejo tako, kot znani kmet iz pravljice, ki je poslušal rajsko ptico 3000 let, pa je mislil, da je ena sama ura.

Pravijo, da je županstvo občine Sveto dalo sledeči razglas: Ker se je v zadnjem času ugotovilo, da si ženske poleg osmih lepot nadevljajo še deveto, da si namreč pustijo brke rasti, je občinski svet sklenil, da skliče za prih. nedeljo protestni shod.

Pravijo, da so v Narinu dekleta, ki pojejo na vasi in jutraj ob 3. uri hodijo klicat fante.

Pravijo v Temnici, da je tja priletel Čuk na palci in je videl krasne stavbe. Občinski dom in lepo vikorišče se tam šopirita v najmodernejšem slogu. Tudi cerkveni stolp pridno raste v tla. Če bo šlo tako dalje, ga kmalu ne bo nič več. Druga novost v Temnici so pa zajci, ki nimajo pravega gospodarja in delajo škodo po polju, kadar so v miru in kadar jih lové. V mali dolini je pšenico rosa vzela, pol so jo pa zajci pojedli. P. lovi po občini stare zakupnike s karto bolato. Bo bajé dražba. Čuk je mislil priti nanjo, pa ne pride, ker bo imel vseeno pravico do lova.

Pravijo, da so zgoniške krasotice sklenile, menda na trgu »piazza del mascalzoni« na občnem zboru, da si ne bodo sedem let rezali nohtov. »Ni hudič,« — je rekla baje ena, — »da mi ne bodo toliko zrastli, da razpraskam Čuku na palci ves kljun, ker nas je pred vsem svetom ostramotill!« Čuk pa je zvedel iz zanesljivega vira, da so si zadnji teden nakupile cele kilograme »čiprije« in »pudra«, da bi zakrile od jeze in zavisti zelene obraze z »najuspešnejšimi« pripomočki. Če potrebujejo glede nakupovanja na debelo kakih informacij naj se le obrnejo na Čuka, ki bo v Parizu vse blagohotno poizvedel in naročil, to pa radi »kavalirstva«, ki ga zgoniške »tetke« tako zelo cenijo, posebno ko rijejo plevel na »ščabrišcu!«

Odlikovanje idrijskega korporala.

Najboljši pač je vojni čas, do karijere priti to je špas, odlikovanj in dostojanstva, zraven dosti pustolovstva. Od maršala do prostaka, vseh plačilo enako čaka, je hrabrostnih svetinj zato, tud' maršalske pal'ce se dobo. Fridrick, Koewesz in Potiorek, zraven pa še tud naš Konrad, vsak prejme pač tako, kakor je zaslužen.

V trudu in trpljenja znoju, boste stali v trdnem voju, zato plačilo ne izostane so »medajle« že kovane. Srebrne, zlate in medene vse po činih urejene,

tudi korporalček moj, imaš tukaj delež svoj! Kot vojak si mi simbol, kot značaj si mi še bolj, stoj kot hrasta trdna debla, če prav so suha tvoja bedra. Tako cesar govori, ko mu hrabrostno deli, zraven pa pristavi še: da ne izneveriš se!

V meni groza vstrepeta, vse v njem zdaj se zravnja, kakor klin pokonc' stoji prisego sveto govori:

V zvestobi do cesarja, habsburškega vladarja, bom odzval se vsaki čas, odlikovanih prs pri vas. Da na veke zaznamovan, pa ne mislite bogvekaj, od cesarja odlikovanj, in z svetinj ovenčan.

Gospod V. na plan, in z hrabrostno na dan, kajti vsakdo misli že, da na vratu skrita je.

Pisma.

IZ RIMA.

Pozdravljamo vse prijatelje in znanke, prijateljice in sploh vse naše punčke. Zraven priložimo še pesmico ter želimo, da bi se po nji ravnali.

Sprejmite pozdrave iz daljnega Rima tja v daljni prelubi domači nam kraj, kjer srečno mi tamkaj smo nekaj živeli, veseli bli zmirom bolj kakor sedaj. In Vi zaročenke še mislite na nas, ali veste, kaj nekaj obljubile ste, da nikdar drugega ne boste ljubile, da z drugim nikdar se ne poročile. Le zvesto držite ve vašo obljubo, držali obljubo bomo tudi mi. Pa pište nam večkrat zaljubljena pisma, katere prav radi čitamo vsi. Pa pisma Vi dobro in trdno zaprite in zraven priložite kak desetak. Vas bomo ljubili še bolj pa čistili, na vaše ga zdravje izpili kozarček še kak.

Predragi ti Čukec nas večkrat obišči, vsaj Ti da nas malo še razveseliš. Saj upamo kmalu da zopet smo prosti, doma nas med dragimi zopet dobiš.

Kap. Štubelj Alojz, Kontovel; kap. Zidar Emil, Topole; kap. Skrinjar Karel, Trst; kap. Janšič Peter, Podgora; kap. Švab Just, Trst; Julij Kristijan, Vrtočica; Roje Franc, Cerklje; Fornazarič Anton, Vogersko; Logar Josip, Jasen; Bratina Vincenc, Sv. Tomaž; Abramič Rafael, Volčjadraga. Možje ki imajo veliko prakso pri konjih in pri mulah. Kap. Stemberger Ivan, Vrbovo; kap. Lovrenčič Ivan, Klono; kap. Vosila Nikolaj, Planina; Vidič Franc, Nekovo; Fabjan Anton, Tupelče; Keršul Ivan, Vel. Brgrad; Piščanc Just, Trst.

IZ BRA.

Pozdrave pošiljamo slovenski orožniki iz Brá, našim starišem, bratom, sestram, prijateljem in posebno našim dekletom, ki se skoro nič ne spominjajo na nas.

Je Čuk iz Gorice slovo vzel in sem na južno priletel ter vzel je naše pozdrave in nesel jih tja čez planjave v slovenske naše kraje.

Oj, očka, mamca in brateci vi pozdrave sprejmite mi vsi. In dekleta naša naj si tudi dajo toliko časa in primejo včasih za pero in nam kaj pišejo.

Jakomini Marij iz Štanjela; Ličen Justin in Ličen Viktor iz Rihemberka, Zidarič Anton iz Kanala in Vidič Alojzij, Kralj Ivan iz Kanala, Cupin Marij iz Dekanov, Zerlina Henrik iz Skopega pri Dutovljah, Križman Jožef iz Hrpelj, Žakelj Ivan iz Hruševja pri Postojni, Bizjak Bazilij iz Postojne, Boštjančič Adolf Ilarije, Bizstrica, Vončina Ivan, Jelični Vrl pri Idriji, Šturm Jožef iz Sv. Lucije.

Car brez države.

V Berlinu živi ruski veliki vojvoda Ciril. Ker nima drugega delati, si je izmislil lepo in po ceni igračo. Igrá se ruskega carja. Ti meni nič jaz tebi nič se je nekega lepega jutra proklamiral za carja vseh Rusov, imperatorja velike države 160 milijonov ljudi. Če se je tudi kronal ne vemo. Tudi nismo dobili posebnih poročil, če ima prestol. Doznali pa smo iz gotovega vira, da so ga kot takega priznali njegova kuharica, njegov sluga in njegov kočijaž. Če bo novi imperator napovedal boljševikom vojno, še ni znano. Vemo pa, da je on velika nevarnost za boljševike. Ko so ti namreč v Moskvi izvedeli za njegovo početje, se jih je lotil tak smeh, da so skoraj vsi do zadnjega pokali. Boljševiška vlada je zato zaprla vse meje, da ne pridejo v Rusijo nove komične vesti o novem carju in da ne nastane nova nevarnost, da vsi Rusi od smeha ne popokajo. Veliki Ciril se bo moral zadovoljiti pač s carstvom svojega stanovanja in priznanjem svoje kuharice, slugo in kočijaža.

Če se bo Čuku na palci zljubilo, se proglasi v bodoče za Kitajskega cesarja. Morda ga prizna vsaj Pepis Mat. Za državo se pa danes še Kitajci sami tepejo.

O Micki.

Je Micka štemana, rudečih je lice, najlepša vse fare, najgrša vseh Mic. So lica ji rdeča kot purman vse čez, je fantov zadosti, bogatih je vmes. A vendar samica ostala nam bo, še Čuku bo tole prestrašno hudo.

PRIJAZNOST.

Policač: »Vi ste aretirani. Vi ste tisti, na katerega glavo je razpisanih pet tisoč lir.«

Potepuh: »Ne, moj dragi — kakor rad bi vam privoščil kaj zaslužka.«

Polžev vzgled.

Pri nas začne že enkrat šola? Pa saj tako se ne mudi, kdo pa takoj z veliko žlico nazrl se učenosti bi?

Da naglica nikjer ni prida, o! to še polž predobro vé, je tekel mami po zdravila, pa si polomil je rogé.

Za vzgled si ne jemljite polža, prenegla zver je to za vas, počasi starost se učaka za le še malo bolj tiho!»

TIHO, TIHO!

Meyerbeer je dirigiral v Berlinu pri glavni skušnji svoje opere »Der Prophet«. Naenkrat da znamenje, naj godba preneha, bobnar mu je preglasen. »Le tiho tiho!« pravi komponist. Spet začnejo, spet ni Meyerbeer zadovoljen. »Le še malo bolj tiho!« Tako je tudi napravil. Ko je skušnja končana, reče Meyerbeer: »Bravo! Prav dobro je šlo. Samo pavka le še malo bolj tiho!«

USODNO.

»Ti si mi svetoval, da najmojo obleko namažem s salmijakovim milom in naj io ponoči pustim na prostem, da se posuši. To sem tudi storil...«

»No — ali so madeži izginiili?«

»Da, toda z obleko vred.«

KONCERT.

»Jaz grem s svojim možem samo v take lokale, kjer je koncert.«

»Ali tako ljubiš godbo?«

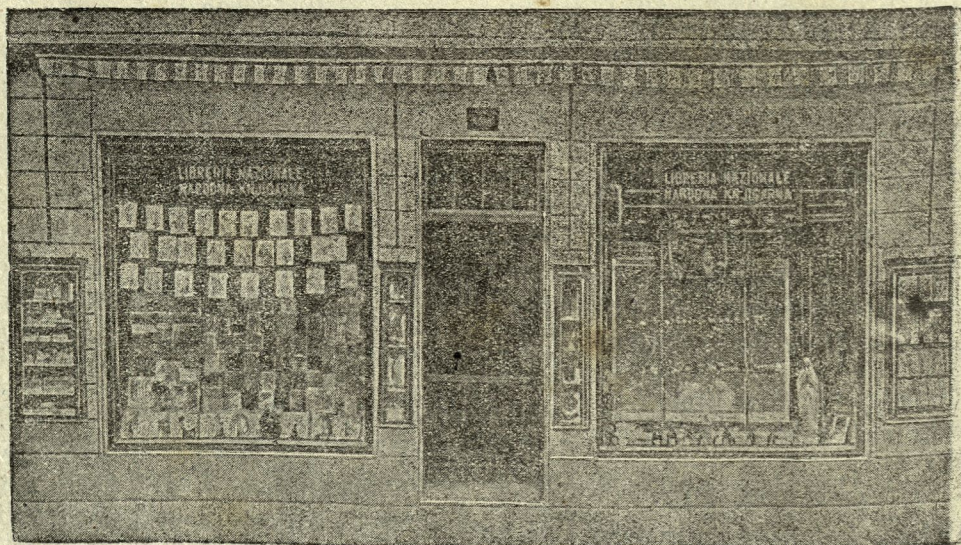
»Ne. Ampak moj mož pri jedi tako glasno smoka.«

Pričetek šolskega leta je tu.

Kje dobite vse šolske potrebščine, šolske knjige slovenske in italijanske?

V „NARODNI KNJIGARNI“
v GORICI — Via Carducci št. 7

Šolski zvezki na debelo
100 kosov Lir 10.50.

ČUDOVITA SLIKA.

»Moja slika tvori središče razstave. Vse ženske si lomijo glavo, kaj naj predstavlja. Jaz pa stojim za njimi in poslušam. Morda pa kdo le izlušči kaj pametnega iz nje.«

TEŽEK RAČUN.

»Tedaj Vi prihajate radi službe nočnega čuvaja? Količko ste stari? Ste poročeni? Ste vojak?«

»Koliko sem star? En trenutek, prosim. Tedaj iz dvajsetimi leti vojak, tri leta služil, osemnajst let poročen, sedem let ločen, štiri leta vdovec, tri leta pohajkoval. Tako, zdaj pa izračunajte!«

DOBRA PRIJATELJICA.

»Tedaj ti moj mož ni nič dejal o tem, da sva že tri tedne ločena?«

»Dejal ni tega, toda poznalo se mu je to; res srečen je.«

IZREK.

Najznačilnejše za vsako veliko resnico je, da ji ljudje ne verjamejo.

V NAGLICI.

Gospodinja (k gostu, ki je prišel zgodaj v hišo.) »Nisem imela časa, da bi se oblekla... Ali vaša žena zjutraj tudi tako izgleda?«

»O da, ravno tako... da bi je niti s kleščami ne prijel.«

ČISTO NARAVNO.

»Kaj, Vi imate pevsko šolo? Jaz pa imam samo nervozne ljudi v hiši.«

»Nič ne dé, ti bodo že šli.«

TAKO.

»V tem gozdu sem ti ukra del prvi poljub; še odmeva se dobro spominjam.«

»Kaj je bil poljub tak kre pak.«

»Ne; pač pa zaušnica, s katero si mi poljub plačala.«

DOBESEDNO.

»Vi ste vedno trdili, da ni ene same stenice v sobi. Jaz pa sem jih dobil že dvajset.«

»No — ali je to ena sama?«

X GROŽNJA.

V kopališču sedé na pesku dve dami in gospod, ki se kopljejo.

Gospod: »Torej mé ne ljubite, gospodična?«

Ona: »Ne!«

Gospod: »Potem grem v vodo!«

X KDO BOLJ LAŽE.

»Jaz sem poznal človeka, ki je bil tako suh, da še sence ni delal.«

»O, jaz sem poznal nekoga, ki je sedel na klopi. Nato so prišli in prepletkali tablo z barvami in ga niso zapazili.«

VELIKE ZALOGE PO ZNIŽANIH CENAH (AL RIBASSO)

izredna prodaja na račun tovarnarjev

na vogalu
Via Cavour

VIDEM - Via Savorgnana 5 - UDINE

na vogalu
Via Cavour

Sedaj kupujejo vsi v trgovini „AL RIBASSO“

Ugodne cene, trajnost blaga in velikanska izbira vsakovrstnih predmetov sestavljajo važnost našega razprodajanja, ki se vedno višje povspenja in prekaša vsako konkurenco.

Opozarjamo cenj. gg. odjemalce, da s 1. oktobrom se prične kolosalna prodaja zimskega blaga.

Navajamo nekatere predmete:

Obrobljene rute	L —.60	Dorsio, meter	» 4.90
Prtiči za čaj	» —.95	Obposteljni tepihi reclame	» 4.90
Povoji za deteta	» 1.30	Ženska jopica	» 4.90
Gobasto sukno	» 1.95	Oklopnica za gospe »Mako«	» 7.90
Moške barvane nogavice	» 1.75	Vežan šetenj	» 9.90
Sukno iz nitk	» 2.25	Vežan kombine	» 13.50
Brisače reclame	» 1.95	Moške maje	» 13.90
Švicarsko vezenje, meter	» 2.50	Moške srajce	» 16.50
Domači prtiči	» 1.50	Ovratnice iz platna, velike	» 19.—
Ženske nogavice z dvojnato peto	» 2.50	Kombinacija maje Mako	» 11.50
Madapolam, meter	» 2.90	Kombinacija težkega platna	» 22.—
Gobaste brisače	» 2.75	Posteljna pregrinjala, luknjasta	» 29.90
Oxford, meter	» 2.95	Posteljna pregrinjala, piquet	» 32.90
Blago: Pelle uovo, meter	» 3.95	Rjuhe ajmor	» 29.90
Pravo platno madonna, meter	» 3.95	Rjuhe vezane	» 49.90
Rjuhe iz pristinega platna	» 49.90	Trapunt satin in belo platno	» 65.—

Velika zaloga paletoplaščev za gospe in gospe, oblek za lovce, izgotovljenega perila, platnenega in cvrtnastega v vseh visočinah. Prti, brisače, servijeti, pletenine „Fiandra“ iz platna in tkanine, tepihi, corsie iz juta in kako, zagrinjala, pregrinjala za mobilijo, odeje, koltri, platno v vseh visočinah, opreme za neveste, celotne opreme za restavracije, zavode, izgotovljeni štramaci iz žime in lanu.

Če blago ne ugaja, naj si bo vsled kvalitete ali cene se vzame nazaj.

Na debele in drobno!

Posebni popusti za razprodajalce.

STALNE CENE

Stalna izložba z zaznamovanimi cenami.

TEKMA NA OLIMPU.

Ezop, slavni grški pesnik basni, pripoveduje, da so bogovi na Olimpu razpisali sijajno nagrado za najlepšega otroka. Pa je prišla levinja s krasnim mladičem, skrbno polizanim, tam je stala slonova soproga z lepim sinčkom, ki je s svojim še mehkim rilčkom znal že loviti muhe, prišla je plemenita kobilica z razposajenim žrebetom, orlica je plavala z dvema orličema baš nad prestolom Zenovim. Prišlo je vse, »kar leze ino grede«. Nazadnje priskaklja grda, stara opica s svojim sinčkom v naročju. Bogovi in živali prasnejo v glasen smeh in krohot. Opica pa se odreže: »Čemu se krohotate? Vam se morda moj otrok ne zdi lep, a zame ni lepšega na svetu!« — Še mi pravimo, da vsak berač svojo malho hvali.

NESREČEN PESNIK.

»Pomislite, pisatelj Muha je oslepel in ne more več pisati!«

»No, bo pa narekoval svoje spise!«

»Kako, ko pa ne more brati.«

ENO ALI DRUGO.

»Kaj naj narediva? Sestrič na sedi v sebi in ne more domov radi strahovitega dežja. Če ji posodiva dežnik, ga ne dohiva več nazaj, če ji rečeva, da nimava dežnika, ostane pri nama na kosilu.«

Listnica uredništva.

Sempas: Pravite, da šempaska in ozeljanska inteligenca »trešetari« in »briskolarji« cele večere. Zato: Briskolarji, trešetarji in dopisnik — v koš!

Veliki dol: Malo potrpite; mi ne moremo poznati razmer slednje vasi. — *O velikonočnih Zvonovih* je šlo v koš, ker jih nismo razumeli. — *Dolenje Vreme.* Dopis o olikanih gospodičnih je v koš zletel. — *Budanje.* Vaš dopis nam ni nič po volji, zato je šel v koš. Pa drugič.

Proda se lepo posestvo,

oddaljeno 20 minut od trga Sv. Lucija, obstoječe iz nove hiše, pripravne za gostilničarsko obrt in za sprejem letovišarjev, 4ha gozda in 1.3ha zemljišča.

Pojasnila daje

odvetnik MIRKO KORŠIČ, v Gorici Viale 24 Maggio N. 8.

Novo zalogo vina

sem otvoril v Gorici, na Katarinijevem trgu št. 2.

Na debelo! Domača in istrska vina.

Lasne stiskalnice (preše).

Za obilen obisk se priporoča

IVAN HORVAT.

Ako želite nakupiti dobro blago in elegantno izgotovljene oblike po najnižji ceni, obrnite se edino na domačo tvrdko

:: ANDREJ MAVRIČ ::

Via Carducci 3 — Gorica — Via Carducci 3

Velika izbira kožuhovine po tovarniških cenah.

Velika krojačnica, katera sprejme vsako naročilo ter ga izvrši točno in po zmernih cenah. Za vsako naročilo se jamči.

Za obilen obisk se najtopleje priporoča udani ANDREJ MAVRIČ trgovec.

Krema maršala

iz kakao in jejc

L 12.— liter [steklenica].

Elisir China alla Coca e Kola

močan, oživi želodčevje L 16.— lit.

Marsala Trapani Superiore

L 5.— liter.

Vermuth Torino, Vermuth neli

L 5.— liter.

Fini konjak, Šampanjec tri zvezde

L 10.— steklenica. 7/10.

Žganje iz tropin

L. 10—11 liter.

Razni likerji, Fernet, Bitter,

po konkurenčnih cenah.

ŽGANARNICA LIKERJEV v Gorici

trg Sv. Antona starega št. 7.

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN

DENAR V JUGOSLAVIJI

Ljubljanska posojilnica

R. Z. Z. O. Z.

v novopreurejenih prostorih

v Ljubliani

Mestni trg. števil. 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%,

ter jih izplačuje takoj brez odpušči in brez odbitka. Večje hranilne vloge z odpovednim rokom.

Obrestuje tudi višje po dogovoru.

Kovač

samski, zmožen vsakega dela išče službo.

Ponudbe poslati na »vpravo lista« pod šifro »Kovač«.

Manufakturo, perilo, izdelane obleke, pisarniške potreščine in papir

po cenah brez konkurence

kupite pri dobroznani tvrdki

BRATJE MOSE

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Je milo pridne gospodinje

Ali ste že plačali naročnino za Čuka na pa'ci za drugo polletje v znesku Lir 7.50?

IVAN TEMIL - Gorica

Via G. Carducci števil. 6

BRUSAR in NOŽAR

V delavnici so nameščeni delavci - specialisti za brusarska dela, kakor tudi za popraviljenje vseh operacijskih predmetov i. t. d.

Nožarnica „SOLINGEN“

Prodaja tudi toaletne predmete

V zalogi se nahajajo najboljši, pristni in garantirani kamnosle bergamaške za brušenje kos. - Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev, sploh vseh rezil.

Brusi brivne in žepne nože, škarje, mesarske in knjigoveške ter vse druge nože in rezila.

ZA IZVRŠENA DELA JAMČI.

POSEBNOST: Žepne električne žarnice iz najboljših tovaren.